

TAMMUKKA

1/2010

Keski-Suomen Perhokalastajat ry:n jäsenlehti

YHTEYSTIEDOT/JULKAISIJA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 JYVÄSKYLÄ

www.kspk.fi

Tili:

Keski-Suomen Osuuspankki 529002-2187791
 Jäsenmaksu 22 e. Liittymismaksu 15 e (nuorisojäsenet 5 e)

HALLITUS

Puheenjohtaja

Kalle Hakkari 040 7315787
 kalle.hakkari@kspk.fi

Varapuheenjohtaja/Nettivastaava

Masi Hast 050 381 9106
 masi.hast@kspk.fi

Rahastonhoitaja/jäsenasiat

Jukka Wichmann 0400 919 432
 jukka.wichmann@kspk.fi

Hallituksen jäsenet

Jouni Kivinen 040 703 0098
 jouni.kivinen@kspk.fi

Jaakko Saari 040 582 9529
 jaakko.saari@kspk.fi

Kari Salmi 040 591 7206
 kari.salmi@kspk.fi

Tapani Korhonen 040 834 6474
 tapani.korhonen@kspk.fi

JAOSTOT

Lohijaosto

Kari Salmi 040 591 7206
 kari.salmi@kspk.fi

Jaakko Saari 040 - 582 9529
 jaakko.saari@kspk.fi

Kilpailujaosto

Jyrki Hiltunen 040 - 532 5339
 jyrki.hiltunen@kspk.fi

Kunnostusjaosto

Jouni Kivinen 040 703 0098
 jouni.kivinen@kspk.fi

Lampijaosto

Juho Strandman 040 721 6931
 juho.strandman@kspk.fi

TAMMUKKA

Jouko Keto 040 708 1951
 jock.scott@elisanet.fi

Seuraavan Tammukan aineiston on oltava päätoimittajalla mieluiten sähköpostilla viimeistään 30.4.2010

PÄÄKIRJOITUS

Seuran entinen puheenjohtaja Jukka Kuusela jätti omasta tahdostaan seuran hallituksen. Halukkaita puheenjohtajan paikalle ei aivan ryntäykseksi asti ollut, joten minut valittiin ainoana ehdokkaana. Jukka jätti jälkeensä suuret saappaat ja hieman arveluttikin vastaanottaa ne. Aivan hikisukkineen kaikkineen en niitä huolikaan. Tehtäviä riittää jaettavaaksi, viime vuosina liian moni homma kaatui puheenjohtajan harteille, koska kukaan muukaan ei niitä tehnyt. Mm. Jukan vetämä nuorisosaasto on tällä hetkellä vailla vastuuhenkilöä. Puheenjohtajaksi ryhtyessäni toin julki, että jos muita vastuun kantajia ei löydy niin silloin mukavia juttuja loppuu. Itse en puolentoista työni lisäksi ehdi tekemään kaikkea sitä, minkä Jukka ansiokkaasti hoiti.

Eli mikäli uskoisit sopivan johonkin seuran tehtävään, tervetuloa! Ota rohkeasti yhteyttä, seuratoiminta on parhaimmillaan palkitsevaa.

Kerronpa hieman itsestäni. Olen 36-vuotias perheellinen mies. Yrittäjänä olen toiminut 13 vuotta, mutta hiljentyneet markkinat ajoivat minut vieraalle töihin. Tosin en voi valittaa muuta kuin korkeintaan lomien suhteen – enää ei pohjoiseen voi lähteä muutaman päivän varoitusajalla...

Kalastusharrastukseni on alkanut aivan lapsuudesta lähtien, lähinnä mato-ongella tuli mökillä istuttua, nuoruusvuosina sitten käytiin polkupyörillä lähilammilla heittelemässä Abu-Maticeilla ja joskus hauki saattoi uistimeen tarttuakin. Kun muita harrastuksia ja perheen perustaminen ilmaantuivat kuvioihin, kalastus jäi elämään hiljaiseloan noin kymmeneksi vuodeksi. Sitten kipinä vanhaan harrastukseen syttyi uudelleen ja jonkin aikaa rantoja könyttyäni ymmärsin ostaa veneen. Uisteluveneen. Alumiinisen Busterin josta olikin iloa pitkään – ja olisi edelleen. Mutta viitisen vuotta sitten tuli ostettua ensimmäinen perhokalastussetti – Vision Attack #5 -luokassa. Se olikin sitten menoa. Ensimmäinen kalastusreissuni perhovehkeillä suuntautui Valtijoelle, jolta on erittäin hyviä muistoja. Sen jälkeen onkin joka vuosi täytynyt päästä pohjoiseen. Muutama vuosi sitten kävin Kedon Joukon vetämän kansalaisopiston perhonsidontakurssin ja siellä tosiaan oppi sitomaan perhoja, enää ei ollut ostoperhojen varassa. Buster se seisoo vieläkin pihassa trailerilla, neljä kertaa kävin viime kesänä järvellä. Perhokalastus on vienyt miehen mukanaan.

Kireitä siimoja vuodelle 2010!
Kalle Hakkari

PÄÄTOIMITTAJAN KYNÄSTÄ

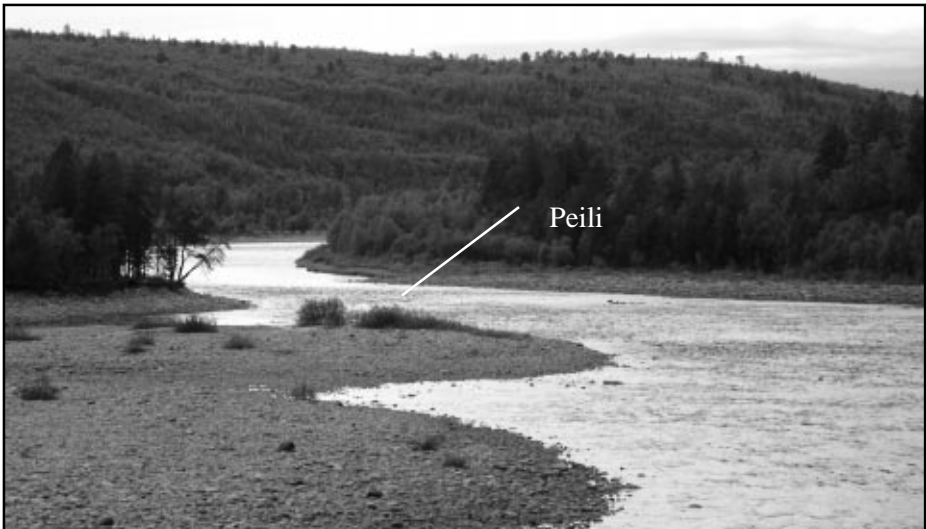
En tällä kertaa tuhlaa tilaa pääkirjoitukseen, vaan menen suoraan asiaan. Perhonsidonta kuuluu talveen, ei perhokalastus.

SADEPÄIVÄN ERIKOINEN

Viime kesän Tenon retken aloitus näytti lupaavalta. Vesi oli parahultaisella korkeudella, kaikki Inarin paikat pelikunnossa ja kelit muutenkin lupaavat. Joessa oli kuullun mukaan jo jonkin verran muutakin kalaa alkukaudesta nousseiden isojen lisäksi. Ensimmäinen lupa meni heiton hakemisessa. Toisella repesikin sitten ihan kohtuullisesti.

Taivas oli pilvipoutainen, valo tuli takaa poikkijokeen, ilman lämpötila 15 asteen pykälässä. Kalastin Mustajokisuuta ja Ränniä, yksin. Ensimmäiset laskut tein perinteisesti Silver Greyllä, joka perinteestä poiketen säilyi ehjänä. Seuraavaksi pyyntiin lähti taattu yleisperho Sarveton Jaakko. Ei tärppejä, ei merkkejä lohista. Oli kahvinkeiton paikka.

Kahvitellessani järjestelin reppua ja availin perhorasioita etsien puhuttelevaa perhoa. Sellaiseksi osoittautui kurssilla Frödinin tapaan sidottamani hopea-vihreärunkoinen 9-senttinen pitkäsiipinen perho, jolla toistaiseksi oli tiillään vain 50-senttinen harjus, sekä Tsulloveiltä. Ensimmäiset kierrokset olin tehnyt maltillisesti kahlaten, nyt kuljin ulompana. Tämän ansiosta pystyin kalastamaan Norjan puolen virran reunan suuremmin.

Perinteinen ottipaikka tuli ja meni ilman tulosta. Jatkoisin pitkästi lopetus-kiven ohi. Olin jo luovuttamassa ja vaihtamassa kokonaan toisiin maisemiin, kun vavassa tuntui pientä värinää. Pieni harjus? No, ehkä se irtoaisi itsestään. Kun värinä vielä 10 sekunnin päästäkin jatkuu, nostin vavan tuskastuneena pys-tyyn, mutta siiman päässä ollut otus ei tullutkaan pintaan. Vapa vain taipui ja kala pienen neuvottelutuokion jälkeen teki ensimmäisen lähes pohjasiimalle menevän syöksynsä.

Kalan pysähdyttyä kapusin rannalle. Sain sen vähän kerrassaan tulemaan lähemmäs ennen seuraavaa syöksyä ja sitä seuraavaa syöksyä. Sitten kela löi tyhjää. Puola oli irronnut rungosta ja jouduin pysäyttämään kalan siimasta. Näppejä poltteli yrittäessäni ängetä puolaa kiinni runkoon. En onnistunut. Si-sään kelaaminen kuitenkin onnistui ja sain kalan jo melko lähelle rantaa. Pystyi hillitsemään sen menohaluja osittain siimasta jarruttamalla, osittain vavalla myötäämällä, kunnes puola putosi akselilta maahan. Tässä vaiheessa lohi oli jo metrin päässä rannasta, pää kuitenkin keskivirtaan päin. Painoin siiman kahvaa vasten ja myötäsin viimeisen pakoyrityksen. Lohen pään ollessa taas kohti ran-taa lähdin peruuttamaan määrätietoisesti kohti metsänrajaa. Paikka ei ollut mi-tenkään ihanteellinen ylösottoa ajatellen. Tässä vaiheessa ainoa vaihtoehto oli kuitenkin pelata upporikasta ja rutiköyhää ja lohi tuli kuin tulikin maalle. Punnitus kertoi painoksi 5 kg.

Yrityksistäni huolimatta en saanut puolaa kiinni akselille ja luulin puolan särkyneen. Niin ei kuitenkaan ollut, mikä selvisi kun jo olin ehtinyt tilata uuden takuupuolan ja vaihtaa siiman vanhaan luottokelaan. Mitä sitten tapahtui, on kokonaan toinen juttu. Kuten myös perho, josta kertomani.

Muut Kalastajan Majatalon vakiasukit pyörivät Tenon puolella ja saivat kalaa, minä Inarilla saamatta tärpin tärppiä. Matka Tsulloveille antoi saaliiksi titin samaisella perholla ja ensimmäinen viikko oli päättynyt.

Seuraava viikko alkoi sateella, jota jatkui muutaman päivän. Jo hieman laskenut vedenpinta nousi uudelleen aloitustasolle. Jatkoisin Inarinjoella, lähinnä Mustajokisuussa ja Rännissä, jota päivystimme Saravon Pekan kanssa. Tulokseni olivat laihoja, vaikka kylätalon lohitelevisio kertoi siltamontussa liikettä olevan ja muut onnistuivat. Ensimmäisen kerran kahteen vuoteen minäkin näin mon-tussa kaloja, parhaimmillaan viisi tittiä, jotka väistivät suurempaa kojamaa, joka pysähtyi hetkeksi monttuun.

Luovutin sen päivän kalastuksen kolmisen tuntia ennen luvan päättymis-tä. Sovimme Pekan kanssa lähtevämme seuraavana aamuna Dalvadaasiin. Paha-kosken sivua ajellessani vilkaisin sivulle. Pahakosken Suomen rannalla ei ollut ketään ja Norjan rannallakin vain yksi perhomies. Norjan puolen umpiperän viereen sen virran puolelle näytti syntyneen uusi, viekkaasti väikkyvä peilimäinen alue, jota en ollut aiempina vuosina huomannut. Lupa riittäisi vielä hyvin tämän uuden paikan testaamiseen.

Vaan millä perholla? Ilma oli tiikusateinen, taivas umpipilvessä, mutta kauempana lännessä oli lupaus kirkkaammasta. Mieleeni muistin tapaus Huopanankoskelta joskus 90-luvun alkupuolelta. Oli samanlainen keli ja tai-men suostui syömään vain Rainy Day Specialia - täysin fluorivihreää streameriä. Toimisiko samanlainen väriyhdistelmä täälläkin? Lähinnä vastaavassa

lohiperhossani, sarvijaakkojen sukuun kuuluvassa, oli fluorivihreää vain toinen kierteistä. Lisäksi siinä oli heleän vihreä, joskaan ei fluoresoiva, pitkä kaulushäkilä. Olin sitonut sen kirkkaan kelin perhoksi ja käyttänyt sitä vain auringon möllöttäessä pilvettömältä taivaalta. Enkä ollut saanut tärppiäkään.

Sidoin perhon perukkeeseen ja lähdin tavoittamaan vastarannan tuntumassa väikkyvää peiliä. Pahakoski on nimensä mukaisesti paha - kahlata ja matkaa Suomen puolella olevalle karikolle, jonka päällä oli vettä vain muutamia senttejä, oli reilu heittosiima ja siitä pelipaikalle vielä pari heittosiimallista lipsuttelua ylävirtaan, kiivasvirtaisen kosken yläpuolta kahlaten. Lähin kuivamaa oli Norjan puolella tavoittamattomissa. Peili loppui kiivastuvaan, Suomen rantaa kohti kaartuvaan kurviin, yhtyi karikon toista puolta tulevaan virtaan ja jatkoi matkaansa kuohuen kohti suvantoa.

Aloitin lyhyellä heitolla. Perho ui karikon reunaan. Pidensin heittoa, niin että se ylti peilin keskelle. Perhon uitua metrin, alkoi vapa tutulla tavalla jumputtaa. Kala kiinni! Se veti lähelle mutkaa, josta sain sen käännettyä ja väsyttettyä niin, että itse pääsin syvän kosken monttujen kautta karikolle, jonne onnistuin titinkin vetämään. Papin kopautus päätti ottelun ja edessä oli kalan kuljettaminen rantaan. Niin kuin aina Pahakoskea Suomen puolelta kalastettaessa.

Kalan säkityksen jälkeen kahlasin uudelleen äskeiseen paikkaan. Uusi heitto, nyt peilin reunaan ja taas oli kala kiinni. Tämä kala veti suoraan kaarteeseen ja joudin väsyttämään sitä kovassa, matalassa virrassa karikon alapuolella. Yrittäessäni vetää sitä karikon parisenttiseen veteen, se irtosi. Tässä vaiheessa Norjan rantaa kalastanut perhomieskin oli tullut paikalle ja aloitti oman heittelynsä. Miekkonen oli omaksunut alakäden heittotekniikan ja perho lensi lähes lähes sijoille, joilla odotin omaa vuoroani. Perhon osuessa veteen ampumapää oli valmiiksi pussilla, mikä veti perhon huimaa vauhtia peilin läpi. Varsin harmitonta kalastusta, paikka ei pelittäisi Norjan puolelta.

Mies jatkoi aikansa ja lopetti yritykset, minkä jälkeen pääsin itse jatkaamaan. Tällä kertaa tärppi tuli vasta mutkassa, perhon ollessa jo miltei nilkka-vedessä. Parin potkun päästä se irtosi. Heitin vielä toistamiseen saman mittaisen heiton. Taas tärppi ja irtoaminen muutaman potkun jälkeen. Seuraavat toistot eivät enää tuottaneet tulosta, mutta toivat vastarannan kalakaverini taas peilin ääreen. Lähdin itse alas ja kalastin koko pahakosken. Ja sillä ainoalla mahdollisella tavalla - jos siis aikoo saada kalaa - kahlaamalla ja pujottelemalla louhikossa, jossa vesi ulottuu pääosin yli polven ja paikoitellen vyötäisiin. Lieneekö koski saanut nimensä juuri tästä vaiko sitten yläpuolen matalasta kolmisensataa metriä pitkistä pätkästä, sitä en tiedä.

Reulle palatessani aurinko jo paistoi vastarannan metsä yläpuolella, vaikka itse istuin harvasti tippuvien sadepisaroiden keskellä. Oli perhon vaihdon aika ja päädyin mustasiipiseen hopeavihreärunkoiseen ja vihreähäkiläiseen perhoon. Kahlasin karikolle ja heitin perhon puolihuolimattomasti peiliin. Kala otti peilin keskivaiheilta, veti mutkan taakse ja irtosi taas matalassa vedessä väsyttelyn jälkeen karin alapuolella. Kelasin vermeet sisään ja katselin vuoroani odotellessani toisella puolella kalastan sinänsä komeita, mutta liian pitkiä ja täysin turhia heittoa. Omalla vuorollani kala tarttui peilin Norjan puoleisesta rannasta. Tällä kertaa maltoin mieleni ja väsyitin titin kunnolla. Niinpä se sitten

irtosikin vasta karikon päällä, mistä se ehti potkaista itsensä uimasilleen ennen, kuin ehdin tarttua sitä pyrstöstä. Lupakin oli loppuillaan, joten päätin kalastukseni tämän parituntisen, varsin tapahtumarikkaan jakson jälkeen. Neljä kiinni, yksi maalle ja lisäksi kaksi parin potkun tärppiä.

Aamukuudelta lähdimme Dalvadasiin. Karigasniemellä tuli hiljakseen vettä, joka loppui Outakosken tietämissä. Perillä taivas roikkui Nuvvus Ailigasta puolirinteeseen. Sakkoringin yläpäässä väsytteli paikallinen kalamies titin maalle. Kalaa oli siis liikkeellä. Perhon valinta oli tällä kertaa helppo. Eikä perho pettänyt. Neljällä perättäisellä laskulla pääsin väsyttämään viittä tittiä, joista kolme maalle asti. Suurin painoi 1,8 kiloa toiset kaksi yhteensä saman verran ja rapiat päälle. Myöhemmin perhon kopsasi itselleen kaksi perhonsidonnan maailmanmestaria, joista kumpainenkin saivat perholla muutamia tittejä, vaikka materiaalit eivät aivan yksi yhteen olleetkaan.

Kokeilin Pahakosken väikkyvää myöhemmin erilaisilla vedenkorkeuksilla ilman tulosta. Joskus ottiperho syntyy sattumalta, joskus itse perho on ollut olemassa ja käytössäkin jo vuosia - mutta väärissä olosuhteissa.

SADEKELIN ERIKOINEN

- Koukku:** #6 Low Water kaksihaara
Hela: kultawire
Jatke: fluorioranssi silkki
Pyrstö: alla fluorioranssi silkki, päällä punaruskeaa kanadanmajavaa
Kierteet: soikea kulta, jonka etupuolella fluorivihreä silkki
Runko: erittäin tumma oliivi dubbing
Runkohäkilä: kullanuskea kukko
Siipi: sidotaan kolmessa osassa: alla ja päällä punaruskeaa kanadanmajavaa, keskellä neljä kpl kimallekuitua
Kaulushäkilä: heleänvihreä kukko, pitkä n. 2 kertaa koukun kita
Pää: fluorioranssi

KEVÄTKAUDEN OHJELMA

17.1. Päivänkorentoperhojen sidontaa

Jukka Kuusela sidottaa päivänkorentojäljitelmiä. Peruskurssi, mutta myös muille avoin ilta. Sidontavälineet mukaan!

31.1. Vavan rakennuksen perusteet

Kristian Mattila tulee kertomaan vavan rakentamisesta. Osallistujien mielenkiinnon mukaan saatetaan järjestää vavanrakennusviikonloppu ja osallistujilla on mahdollisuus tilata seuran kautta vapa-aihiot ym. tarvikkeet.

7.2. Streamereiden sidontaa

Jouni Kivinen sidottaa perusstreamereita. Peruskurssi, mutta myös muille avoin ilta. Sidontavälineet mukaan!

14.2. Valokuvaus ja kuvankäsittely

Digikuvauksen aikakautena itse kuvaamisen lisäksi mahdollisuuksia tuo kuvankäsittely. Iltana perehdytään digikuvauksen kikkoihin. Oma välineistö mukaan!

21.2. Streamereiden sidontaa

*Vierailija Heikki Turunen sidottaa hieman perusstreamereita vaa-
tivampia sidoksia. Sidontavälineet mukaan!*

7.3. Järviperhojen sidontaa

Kilpakaalastaja Jyrki Hiltunen sidottaa järviperhoja. Peruskurssi, mutta myös muille avoin ilta. Sidontavälineet mukaan!

14.3. Kevätkokous + DVD-ilta

Seuran sääntömääräinen kevätkokous, jonka jälkeen katsomme jonkin kalastusaiheisen DVD:n.

21.3. Korholan koskien kunnostus

Kalabiologi Anssi Eloranta tulee kertomaan Konneveden Korholan koskien kunnostuksesta.

28.3. Lohiperhojen sidontaa

Kari Salmi tulee sidottamaan lohiperhoja. Sidontavälineet mukaan!

25.4. Lohijaoston ilta

Illan ohjelma ilmoitetaan myöhemmin kotisivuilla.

9.5. Käytännön välinekatsaus

Lähinnä aloittelijoille suunnattu ilta, jossa käydään läpi solmuja, perukkeen valmistus, ym. kalastuksen yhteydessä tarvittavia taitoja.

15.5 Peruskurssin kalastusreissu Muuramenjoelle.

Ilmoittautumisista kerrotaan myöhemmin nettisivuilla.

22.5. Kalastusreissu Petäjaveden Könkköjoelle.

Ilmoittautumisista kerrotaan myöhemmin nettisivuilla.

23.5. Perinteinen lampipäivä päättää kevätkauden.

KIRJASTOHANKINTOJA

Seuran kirjastoon on ostettu uusia tuotteita:

DVD:t

Trout Bum Diaries vol.1: Patagonia – AEG Media

Taimenpummien Etelä-Amerikan seikkailuja suomeksi tekstitettynä

Trout Bum Diaries vol.2: New Zeland – AEG Media

Ja myös edellisen DVD:n heppujen Uuden-Seelannin reissutaltionnit suomeksi tekstitettynä

Fish Bum I: Mongolia – AEG Media

FishBum Mongolian kalastusta...kuten ehkäpä arvaattekin...suomeksi tekstitettynä

Nervous Water – Beattie Outdoors Production

Nervous Water DVD:n materiaalia on kerätty viiden vuoden ajan ympäri maailmaa. Mukana on neljä pitkää filmiä ja kymmenen lyhyempää pätkää.

KIRJAT

The Benchside Introduction to Fly Tying – Ted Leeson, Jim Schollmeyer

Oiva opaskirja perhonsidonnasta. Sivut on katkaistu puolestavälin, yläosassa on vaihe vaiheelta opastettu 111 perhon sidonta. Sivujen alalaidassa on esitelty eri sidontatekniikoita joihin sivujen yläosissa on viitattu. Näin saadaan eri tekniikoiden ja perhojen ohjeet samaan aikaan esille.

Tying Emergers – Ted Leeson, Jim Schollmeyer

Emergenttien sidontaan perehdyttävä kirja, jossa käydään läpi materiaalit, perussidontatekniikoita sekä hieman erikoisempia sidontatekniikoita. Kirjan neljännessä osiossa on vielä vaihe-vaiheelta selostettu 217 perhon sidonta.

Tying Flies with CDC – Leon Links

Erialaisten CDC-perhojen sidonnasta kertova kirja. Tämä kirja neuvoa, miten saat näistä perhonsitojan taikahöyhenistä kaiken hyödyn irti. Kirjassa yli sadan CDC-perhon sidontaohjeet.

Kirjamies Juhani Aho Kalamiehenä – Juhani Ahon Kalastusperinnesseura ry.

Kirjan kirjoittajat ovat eri alojen ammattilaisia, jotka tarkastelevat Juhani Ahon merkitystä ja profiilia urheilukalastajana kukin omista lähtökohdistaan käsin. Ahon merkitys suomalaiselle urheilukalastukselle ja hänen pian sadan vuoden takaiset huolensa koskivesien tulevaisuudesta ja kalakantojen säilyvyydestä ovat ajankohtaisia tänäkin päivänä. Kirjan sisältö on monipuolinen. Sata vuotta vanhoine mustavalkoisine valokuvineen kirja on typografialtaan ja graafiselta ulkoasultaan hyvin edustava. (Lainaus Suurikuu verkkokaupan kuvauksesta)

Ja lopuksi muistutus: Kirjasto on jokaisen seuralaisen käytettävissä. Kirjoja ja DVD:tä ei ole kuitenkaan tarkoitettu pölyyntymään kenenkään kirjahyllyyn, joten muistakaa kohtuullinen laina-aika (1-2 viikkoa). Myös muut seuralaiset saattavat olla kiinnostuneita sinulla lainassa olevista julkaisuista.

ILMOITUSTAULU

JÄSENMAKSUASIAA

Sääntömääräisessä syyskokouksessa päätettiin jatkaa entisen suuruisella jäsenmaksulla 32 eurolla. Tämä jäsenmaksu on pitänyt sisällään SVK:n osuuden, joka tänä vuonna on 10 euroa. Teimme SVK:n kanssa sopimuksen, että he veloittavat suoraan jäseniltään osuutensa, joten tämän Tammukan ohessa on vain 22 euron jäsenmaksu.

Kalle Hakkari

KEVÄTKOKOUS

KERHON KEVÄTKOKOUS PIDETÄÄN SEPÄNKESKUKSESSA SUNNUNTAINA 14.3.

KOKOUS ALKAA KLO 17:00.

KOKOUKSESSA KÄSITELLÄÄN SÄÄNTÖMÄÄRÄISET ASIAT.

PERHONSIDONNAN SM-KISOJEN PARHAITA PERHOJA

Teksti ja kuvat: Masi Hast

Ohessa muutama poiminta SM-kisojen parhaista perhoista. Lisää kuvia perhoista, perhoreseptit ja tulokset löytyvät kisasivuilta osoitteesta www.perhosm.net

*Kilpailun paras perho: Blue Dun (muunnos)
Pisteitä 94, sitojana Timo Kontio.*

Kilpailun paras karvasiipinen lohiperho: Rusty Rat
Pisteitä 82.
Sitojana Kimmo Johansson.

Kilpailun paras klassikko:
Dunkeld, LW-sidos
Pisteitä 86.
Sitojana Visa Kilpeläinen.

KERHON JÄSENTEN SJOITUKSET PERHONSIDONNAN SM-KISOISTA

Vaikka viimevuosina kerhomme jäsenet eivät ole olleet kovin aktiivisesti osallistumassa sidontakisoihin saatiin kotikisoihin onneksi useampi osallistuja mukaan ja joukkuekin kasattua. Kynnys lähteä muille paikkakunnille kisaamaan on hieman korkeampi mutta toivottavasti jatkossakin seuramme jäseniä osallistuu sidontakisoihin. Ohessa kotikisojen tulokset seuran jäsenten osalta.

Nuoret 15 vuotta ja alle

5. Strandman Ville

Yleinen sarja

4. Hast Masi

15. Hakkari Kalle

Joukkuekisa

4. KSPK (Masi Hast, Tapio Koskensilta, Kalle Hakkari)

Nuoret alle 18 vuotta

3. Koskensilta Tapio

Lohisarja

29. Blonqvist Otto

30. Hakkari Kalle

KALAREISSU OLANGALLE

Teksti: Jukka Kuusela, kuvat: Jukka Kuusela, Juha-Pekka Salminen

Viime talvena sain tuttavaltani soiton, jossa hän kertoi suunnittelun alla olevasta kalareissusta Olangajoelle Paanajärven kansallispuistoon. Reissulle olisi kuu- lemma vielä yksi paikka vapaana. Kun reissu kiinnosti, lupauduin alustavasti mukaan. Kevään ja alkukesän aikana reissun suunnittelu eteni ja Paanajärven kansallispuiston toimiston kautta saimme varattua majoitukseksi kaksi mökkiä ja kalastusluvat. Näiden lisäksi piti vielä hommata Venäjälle turistiviisumi (tämä hoitui helposti Jyväskyläläisen matkatoimiston kautta) sekä ruplia majoituksen ja kalastuslupien maksamiseen.

Matkaan oli tarkoitus lähteä heti juhannuksen jälkeen maanantaina. Alkuperäinen suunnitelma oli lähteä Kuusamo kohti aamutunneilla, mutta lähtö- aika siirtyi pikkuhiljaa aikaisemmaksi ja lopulta päätimme lähteä matkaan jo sunnuntai-iltana. Tämä olikin hyvä ratkaisu. Unet matkan aikana jäivät väliin, mutta saavuimme Kuusamon raja- asemalle heti kahdeksalta rajan auettua. Ruuh- kaa rajalla ei ollut, vaan pääsimme suoraan Suomen tullin kautta Venäjän tul- liin, jossa rajamuodollisuudet kestivät kaikkineen n. 45 minuuttia. Omat tavarat piti ottaa autosta ulos ja niille tehtiin pintapuolinen tarkastus. Naureskellen au- ton jääkaapista otettiin yksi makkarasiivupaketti ja kuski kutsuttiin takaisin si- sälle. Vartin päästä kuskimme tuli takaisin ja kertoi ko. paketin joutuneen kalkki- käsittelyn jälkeen roskiin. Sitten hän näytti saamaansa paperia. Listassa oli lue- teltu elintarvikkeet, joita Venäjälle ei saa viedä (maitoa tai maitotuotteita, lihaa tai lihatuotteita jne...). Jos tullissa olisi tuon listan mukaan toimittu, olisi reissu- päivät syöty pelkkiä nuudeleita. Jääkaappi oli nimittäin täynnä makkarapaketteja. Toiminta oli siis varsin inhimillistä.

Tulliasemalta oli matkaa Pääjärven kylään kartan mukaan 70 km. Tuon- hon oli alun perin suunniteltu käytettäväksi pari tuntia (Venäjän tiet nääs). To- tuus oli vielä karumpi sillä käsite ”huono tie” sai pian uuden merkityksen. Tie oli varsin järkyttävässä kunnossa ottaen huomioon, että sen kautta tuodaan puu- ta Suomeen. Se oli täynnä nyrkinkokoisia kiviä, jotka oli saatu pintaan vetämäl- lä kuorma-auton perässä isoa kauhakuormaajan rengasta. Ruoka-ajan tultua tuo rengas oli tietysti jätetty keskelle tietä.

Aikanaan pääsimme kuitenkin Paanajärven kylään, jossa kävimme puis- ton toimistossa maksamassa luvat ja majoituksen. Myös Venäjälle mentäessä pakollinen maahantulorekisteröinti hoitui täällä. Asiointi toimistossa onnistui helposti, koska keskuksen nainen puhui kohtalaisen hyvin suomea. Paikallisesta ruokakaupasta kävimme vielä hakemassa loput täydennykset ruoka- ja juoma- puoleen ja jatkoimme matkaa koti majoituspaikkaan.

Toimistossa maille oli kerrottu, että tuonne oli matkaa vielä toiset 70 ki- lometriä. Jos tie aikaisemmin oli ollut huono, niin ei se ainakaan parantunut. Heti Paanajärven kylän jälkeen jouduimme odottamaan yli puolituntia, jotta pääsimme ohittamaan tietyön, jolla kai oli tarkoitus parantaa tien kuntoa. Peh-

Välillä matkalla tuli takapakkia.

meässä hiekassa hevosvoimien lisäksi oli otettava perhokalastajavoimat. Paikallinen ajokulttuuri oli varsin pelottava. Tiellä ajettiin täyttä vauhtia vastaantulijan kaistalla jos se oli paremmassa kunnossa kuin oma puoli. Eikä mutkien tai mäkien kohdilla hiljennetty. Matkan varrella oli monta mukavan näköistä pienempää jokea, joita olisi kiva käydä kalastamassa (niihin ei kuulemma saa lupia).

Loputtomalta tuntuneen matkan jälkeen pääsimme kuitenkin ennen iltaa perille. Ensimmäinen näkymä Olagasta pienensi hieman kalastusinnostusta. Uoma oli nimittäin tuolla kohdin varsin leveä ja vettä meni paljon ja vauhdilla ohi. Paikan päällä meitä odotti Tatjana, joka toimi paikan oppaana ja huoltajana. Hän kertoi, että joki on vielä tulvassa myöhäisen kevään takia eikä taimen ollut vielä noussut jokeen. Tatjana oli vanhoja inkerinsuomalaisia, joten hän puhui varsin hyvää suomea. Odotukset suurista taimenista pienenevät edelleen.

Majoituspaikoiksi varatut mökit olivat siistejä ja Tatjana lupasi laittaa meille aina saunan valmiiksi haluttuun aikaan. Kieltäydyimme tuosta, koska emme halunneet etukäteen sitoutua mihinkään aikatauluihin ja sanoimme lämmittävämmä saunan aina tarvittaessa. Mökeissä ei ollut lukkoja, mutta varkaita ei siellä ole, koska Pääjärveltä tulee vain yksi tie ja matkan varrella puomi, jossa tarkastettiin kalastus- ja majoitusluvut. Meidän lisäksi paikalla oli puolenkymmentä muuta kalastajaa.

Tavarat purettuamme piti tietysti heti päästä oikomaan siimat veteen.

Meillä oli mukana sekä yhden- että kahdenkädenvapoja, itse kalastin koko reissun yhdenkädenvavalla. Tatjana oli neuvonut meille majoituksen lähellä olevat kalastuspaikat, joita sitten illalla kalastimme. Nousutaimenta ei siiman päähän

Majoituskämppi.

kovasta yrityksestä huolimatta löytynyt. Sain yhden alamittaisen taimen päävinnan reunavirrasta ja yhden taimen huomasin käyvän pinnassa siltapilarin yläpuolella. Tuokin hyväksyi tinselien, mutta oli myös alamittainen. Olangajoella on pitkiä, koskien katkomia järvimäisiä suvanto-osuuksia. Jos majoituspaikalta haluaa käydä muilla kalastuspaikoilla, on reissuun lähdettävä autolla. Muutamalla Tatjanan neuvomalla paikalla kävimmekin, mutta taimenia emme tavanneet. Harjuskanta oli hyvä mutta 40 cm tuntui olevan noissakin suurin koko tai ainakaan me emme tavanneet tätä suurempia. Redtag toimi harjukselle parhaiten ja kahdella perholla kalastaessa muutamat tuplatkin tuli koettua. Paikalliset tuntuivat kalastavan virvelillä ja mato-ongella. Puistossa oli kaloille alamitat, esim. taimen 40 cm, ja saalisrajoitukset kolme harjusta ja yksi taimen päivässä, mutta ei nuo paikalliset säännöistä tuntuneet välittävän. Yhtenä päivänä tapasimme suomalaisporukan, joka oli ollut uistelemassa Paanajärvellä. Heidänkin saaliinsa oli jäänyt yhteen haukeen.

Kokonaisuudessaan reissu ei kalastuksen puolesta ollut mikään huippureissu, vaan enemmänkin ns. ”kokonaisvaltainen kokemus”. Tulomatalla

Ensimmäinen näkymä Olangajoelta.

suunnittelimme jo uutta reissua ensikesälle. Ajoneuvoksi pitää vaan pienen asuntoauton sijana ottaa Lada tai muu paikalliseen tiestöön paremmin soveltuva kulkupeli.

Tietoa joesta:

Olangajoki on Venäjällä Paanajärven ja Pääjärven välissä oleva n. 20 kilometriä pitkä joki. Joessa on 13 koskea, joista suurin 12 metriä putoava köngäs; Kivakkakoski. Suomen puolelta tuleva Oulankajoki (sekä samalla siis Kitka- ja Kuusinkijoki) laskee vetensä Paanajärveen.

Reissukuvia löytyy myös netistä osoitteesta <http://www.elisanet.fi/j.k/Olanga>

